

מצד גורות ברית-המועצות, יופעל הכוח האמריקאי בהתאם לדוקטרינה.

נשיק מכאז ומכאז. השבוע נתלה שיישראל סערתה: הכרטיז היה בידה, יד החשמלית חדלה לנסוע. הדבר הבהר כאשר הגיע המשבר הסירי לשיאו, והיה ברור כי ארץ ארם הקררה עתה לבריית המושאות יותר מכל מדינה אחרת מאז גואטמלה.

הוויית חרית רישראל ששו ושיחיו. היד בורר להם כי האמריקאים יצטרכו להחטב. וכי לצורך זה יהיו זכוכיה לעזרת שיתפי הדומטרינה, משהל וסד לליניו הידני. בור גוריו כינה ישיבה דחורה. סימו לרציוות המיב היה טרם לכנה את הממשלה, שייש אינו מתחשב בדעיה, אלא קרא לריתו רתל-אביב את מיהו הפרטי — גולדה מאיר שמעון פרס והרמטכ"ל, יחד עם כמה מומזים.

אולם היתה זאת רהלת-שיא. מאמריקה באה אזהרה שלא לעשות דבר. במקום להשיל את הדומטרינה. היו האמריקאים אל בריית-הרדאד הסרבית והאומיי-שראליית, הסי לו עליה את המסילה ניר סוריה. שליח אמריקאי מיוחה. לוי הודוסיו, היועק למר-חי. להיחיש סח מלני ערב, להשדל איליו אצל גואל עה אל-נאצר. על ישראל פסח באופן הפגנתי.

במהום לשרת בהררה טובה החשמלית מייוריית. מצאה יישראל את עצמה יושבת שוב לבדה. החיץ זרה הנשה — מוזרח לריויה ולמצרים, ממערב לעראק, לירון ולסעודיה.

מועמרה

הול דודני הוה הוא רא

חוויה היא רק לראות את האצליית החי דשה לנמרי, היספיה והיומכה. של הודני 57, מהאורות הקדומים הונקם קדימה, ועד לספיריה-הזנב החזקרים אלעל... כל קו מרמו על עוצמה רבת-מעוף וממושמת — אולם חפרים ומכחוק, כל פרט שורטט לפי מיטב הגישה החדישה, הפונה אל האדם אנין-הטעם ביותר... אריגים רכים ומעודי-נים, בשלל של מיוכות-צבעים, היתאמו לפניה לשלמות החיצונית... בפניה אתה מתעננ באווירה הרענה ושופעת-המותרות...

במלים נרגשות אלה פנה אל העולם מנהל-הפירסומת של חבר קרייזר, עת הציע לי אניגיה-הטעם ולחובבי-המותרות שבין עשירי העולם לגנות את המודל האחרון של דודני. הצעה זו לא נפלה על אוזן אטומה. לפי חות אוזן אחת בישראל קלטה את הקריאה: אוינו של המפקח הכללי של משטרת יש-ראל, יחזקאל סרה, שנפגשה מעסיקו הי פחות-נעימים בבתי-המשפט. הוא החליט לפי סול את הפורדים ושאר המכניויות בהן נסע עד כה קציני-המשטרה הגבוהים, אף שהיו עדיין במצב תקין בהחלט, להחליפן בדודני האחרון.

דודני, דודני, דודני ודודני. החלטה זו, שבאה בשעה שהממשלה נאלצה לעכב את

דודני 1957

התגייס למשטרה — וסייל בנוחיות!

אליהו חדאד ויחזק (זאקי) שם-טוב. יצאו השבוע לפעולה חדשה: תפיסתו של שודד קופת קולנוע צעיר.

התיאורים המשטרתיים היו דראמטיים מאד: השודד, מיסחה בפס פלסטר לבן על חוטמו, שלף אקדה בפתח קופת הקולנוע, איטלקי שהצטופף יחד עם קהל המבקרים באולם הכניסה, הצליח לברוח לאחר שהתחמק מרודפיו. את הקופה לא הצליח לשדוד. אולם תיאורים אלה לא היו שלמים. במקום הפשע נכת אדם נוסף, שותף לשודד היורה. שניהם סיירו את המקום במשך ימים אחדים לפני ליל היריות, קנו בליל השוד שני כרטיסים להצגה השניה של נדון למוות ברח.

התוכנית היתה פשוטה, אולם רחוקה מלהיות תוכנית של פושע חובב. כפי שכונתה רשמית: השנים יחכו לתחילת ההצגה, יכנסו לקופה ברגע בו יעלו אחד רוני המבקרים לאולם. הקופאי ימכור או תה שעה כרטיסים למבקרים המאחרים הי בודדים. הפורץ היה צריך לאסוף את הכסף ובשעת מנוסתו, היה צריך להשליך את השק לחברו. כל אחד היה או בורח לכיוון אחר, על מנת שלפחות אחד מהשניים יינצל: השודד או הכסף.

פרט קטן, אך חשוב, סיכל את תוכנית השוד המזויין. הקופאי סיים את מכירת הכרטיסים עוד לפני שהסתיימה ההצגה הראשונה. הוא גיבש לספור את הכסף, להכניסו לקופת הברזל שבחדר הקופה, כשעוד הצטופף קהל רב מסביב.

חובב אי משוגע. השודד החליט לפי עול במהירות. הוא התעלם ממצויאתם של מאות האנשים באולם ההמתנה, פרץ לקופה ואיים על הקופאים באקדחו. הקופאי נבהל, אך מרוב בלה החל לצעוק בקולי קולות. השודד פילס לו דרך בתוך הקהל, כשהוא יורה מאקדחו. חברו נמלט על נפשו.

החוקרים יצאו לפעולה. הם עצרו תשעה אנשים שנשאו על פניהם סימנים של תחבושות המזמן האחרון. הם עצרו גם כמה פושעים מועדים, שהצליחו לזכות את האיליבי שלהם לאותו ערב.

במטה המחוז היו ראשי המדור הפלילי מבולבלים מאד. הם פרסמו הודעה אחר הודעה, הכחישו בכל אחת את הקודמת. לאחר שיום אחרי הפשע הגורד הפושע כ"חובב", הפך יותר מאוחר ל"משוגע", תואר לבסוף כ"פושע מועד".

בינתיים נוספה האשמה נוספת לשודד המבוקש: הוא נאשם ברצח, אחרי שהי מהנדס פיאתלי הקשיש, 50, מת מפצעיו. עתה יכפילו החוקרים את מאמציהם ללכוד את הפושע המבוקש, לחפות על כשלונו מאמציהם עד עכשיו.

האמת הפשוטה היא ערומה מאד, אמר השבוע קצין משטרה חתיק, שסיכם את כשלונו חוקרי המחוז, "אילו במקום לעסוק ברכישת מכניויות-פאר היו ראשי המשטרה עוסקים ברכישת מודיעים, היה הפושע בידי המשטרה כבר בבוקר שלאחר הפשע."

המשק

הלוויתן זולל

סולל-בונה טובל מעודף כסף. כמעט וי לא נשארו בארץ מפעלי-ענק שכדאי לקי נותם למען מעמד הפועלים ומנהלי משק. לכן, בזוכרו את דברי המשירר, שאין לבנו ליום קטנות, החל הלחיתן לרכוש מפעלים קטנים, המעסיקים פחות מתריסר עובדים. כך נסללה דרכו של סולל-בונה לבית החרושת הסטן ליצור ציגורות של מרגולין בחיפה. הוא נבלע על-ידי הלחיתן, שהשקע

בעונש קל מאד: העברה לתפקיד אחר והמי לצה להורדה בדרגה.

חינוך

שם-אור ושם טוב

המורה הבלווגינית, שנכנסה לחדרה של מנהלת בית-הספר הממלכתי מוא"ה בתל-אביב, היתה נרגשת ביותר. "הביטי גברתי, ראי את המכתב הזה!"

המנהלת לא התרגשה; גם היא קיבלה העתק. שתי כתובות נוספית, אלהן הופנה המיסמך שעורר את התרגשות המורה, היו משרד-החינוך ומחלקת-החינוך של עיריית תל-אביב.

המכתב פוגע בשמי הטוב. הדברים האלה עלולים להזיק לי מבחינה מקצועית! טענה פלה הורנשטיין (40), מורה למלאכה, "איני יכולה להבין מה האשה הזאת רוצה ממני!"

האשה הזאת היתה אורה שם-אור, עת-נאית, בעלת המור נוקדות מבטה של אשה בידועות אחרונות, וטור מקביל בשם מה שמשפרות ידיותי בשבועון לאשה. נקודת מבטה הנשיית של אורה, בת ה-33, עוררה לא פעם את זעמם של האנשים בהם הביטה. אך קהל הקוראות, הצמאות למעט רכילות טרניה, נהנה ממנה לא מעט.

בדתי-מספיק לראוזה. הפעם החלי-טה אורה שם-אור לשפוך אור על התנהגותה של המורה פלה. היתה לה סיבה מסוי-פקת להביט בעין נשיית זועמת על המורה של מלאכה: היא נתנה למירית, בתה בת ה-12 של אורה, ציון בלתי-מספיק במלאכה.

מירית, לדברי אמה, היתה תלמידה טובה. היא קפצה כחה, זכתה לציונים טובים בי רוב המקצועות. הבלתי-מספיק שהתנוסס ל-תאהר על תעודתה היה עלול לסכן את הסטיפנדיה שצתה לקבל לקראת לימודיה התיכוניים.

כתבה עתונאית שם-אור: "המורה הנ"ל מפלה לרעה תלמידות, משתמשת בביטויים ססים ומעליבים, חוקרת את תלמידותיה על חיי המשפחה שלהן והופכת את הידיעות שהשיגה לכלי נשק דוקרני נגד הילדות ומכילה אותן לידי התמוטטות עצבים. כמו כן היא מתגרה בתלמידות המופלות לרעה, ובאם אין סיבה להתגרות, היא יוצרת אותה. היא משתמשת בכוח כדי להוציא מהכתה. המורה הזו איננה ראויה לתוך ילדים ביש-ראל ועליכם להוציא את המסקנות!"

להוכחת טענותיה הביאה כדוגמה את הי בלתי-מספיק של בתה, שניתן, לדעתה, שלא בצדק, מאחר שמירית עשתה את כל העבר דות הדרושות, "כולל סלסלה, תצאית, כובע, מפית וגרביים."

טען השבוע פרקליטה של שם-אור, עורך-הדין אריה ארוני: "היא עשתה רק את חר בתה האזרחית. המורה הזו לא למדה מימיה פדגוגיה; אין לה שום השכלה חינוכית. הרי גם כדי לתקן ציגור ביוב, זקוק אדם לתעודה מקצועית. איך אפשר לתקן ילדים ללא השכלה פדגוגית?"

אולם תקותה של אורה, כי המורה בעי-לת החתק של שבע שנות הוראה תיעלם משדה החינוך בעקבות המסקנות שיוציאו מקבלי מכתביה, נתבדתה. היחידה שהוציאה מסקנות היתה פלה עצמה. היא פנתה אל עורך-הדין מיכה רבשטיין, ממשרדו של ער-רדיון אברהם הולנדר, הגישה תביעת נזי-קין על סכום עצגלל של 2500 ל"י.

פשעים

פלסטר על האף

בלשי תל-אביב, שלא הספיקו לנוח מהפעולות המקיפות שערכו לתפיסתו של מתחרז עם שם-גור.

בנחת שיכוני-העולים מחוסר כסף, להעלות את מחירי האישפוז לנצרכים בבתי-החולים, ולדרוש 150 ל"י בעד היתר-יציאה, עוררה השבוע סערה. לשווא ניסה המפקח לטעון כי המכניויות המפוארות מדגם אירו-וויליס, המיוצרות בארץ, הן יותר יקרות (טען מנהל קייור-פריזו: "בכלל לא פנו אלינו")

בעעקה הכללית שקמה, עת דרשו גם עתוננים נאמנים לסלק את סהר סופית מה-משטרה, נשכחה הנקודה העיקרית: שלמש-טרה עצמה חסרים הכלים היסודיים ביותר לתפיסת פושעים (ראה לה-12), בשעה שמיטב כספיה מוקדשים להנעים את חיהם של הק-צינים העליונים, העוסקים בעיקר במינהלה.

המוצא הביתי-ישר

באחד הערבים הדליק נהג המוניית בן-גון את פנסי מונייתו ורצה לעזוב את התחנה, כשהבחין לפתע בארנק עור שהיה מונח על המדרכה. הוא הרים אותו; בתוכו מצא 175 ל"י. בן-גון רצה להביא את הי מציאה למשטרה אך באותו רגע עבר הסמל סידי קופל, איש מחלקת התשלומים במחוז תל-אביב.

קופל קיבל את הארנק בריצון. הוא הב-טיח לבן-גון למסרו למחרת למחלקת הי מציאות בנפה. משום כך, כשהודיע לאחר כמה שעות הנהג אליעזר תרון על אבידת ארנקו, הפנה אותו בן-גון למשטרה.

בבוקר חזר תרון לבן-גון: "הם אמרים שלא קיבלו שום דבר." בן-גון זכר את שמו של קופל. שלח את תרון אליו. קופל הכחיש: "לא קיבלתי שום ארנק."

רק אחרי כמה ימים, הצליח תרון להפי-גיש את קופל ואת בן-גון. כשראה הסמל את הנהג שמסר לו את הארנק, נזכר לפתע: "הכל יהיה בסדר. מחר תקבל את הארנק. אני אמסור אותו למחלקת המציאות." אולם מפקדיו של קופל לא חשבו שהכל בסדר. לאחר שתרון קיבל את ארנקו, הועמד קופל לדין משמעתי. הוא נאשם באי-מסירת ארנקו של תרון מיד.

לקופל היה כיסוי חזק: גיסו, משה איד-נה, הוא קצין התשלומים של מחוז תל-אביב. במקום להדיח את המוצא-הביתי-ישר ולהעמידו לדין פלילי באשמת גניבה, הסתפק יואב פלג. מפקד מחוז תל-אביב,

עתונאית שם-אור ומורה הורנשטיין שילחי מכתבים — ושאי בתוצאות!